

Halmai Tamás

ALLEGÓRIA

Emberrt vagy angyalt szeret jobban? Isten
mindenkit jobban szeret. Sosem éppúgy,
ahogy – hanem fokkal fölé a számolt
ténynek, valónál hívebb mérték módján.
Tengerrel viselős kis patakok
és erdő lakta kertek sejtethik,
miféle túlzás építi az épet,
a reggelek hány elrugaszkodása
ér el estéig, szétajándékozva
közbe-közbe a fényt. Holott ez is csak
a mondhatatlan allegóriája,
közelítés a nincstelen egészhez.
Más szóval: szó. A beszéd teremtője
helyett beszélünk. És ölelünk némán.

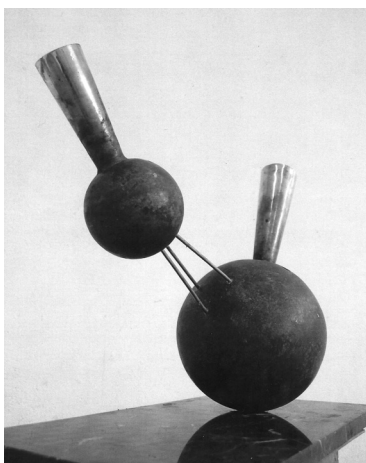
FÁTYLAZATLAN

Alkonyban tenni délelőtti sétát:
nem varázslat, legföljebb mágia.
Elég a császárnak napi hitet
s a lábnak megadni, ami a lábé,
és máris elköltözött fényességnek
kedve nyílik visszaderengeni
térbe, időbe. Hajlatos utak
tudják a többit: merre feleseljen
elmúlással az örök, szót hogyan
érthet szóval a fátylatatlan jóság.
A kis lények nagy ajándékozók;
fény szülötte a gyom is. Nem tévedhetsz

el annyira, hogy akárki testéből
kitaláljon a szíved. Hazaéltél.

RÁISMERŐ

Szelek pásztora, csillagfaggató,
csak az életet nem tudja, ki él.
De ha az Élet tud már minden élőt?
Ráérzés érlel ráismerő elmét,
és konklúziót írunk nap-szó-tárba,
és kölcsönvett bölcsesség felett örvend
a tudatlan – tudhatatlan felett.
Két párhuzamos nemcsak végtelenben:
találkozhat kezdetek kezdetén is;
ha kezdet és vég párhuzamosak.
Nincsen irány, mely rokoni ne volna –
otthona időnek az örök, s látni
emberen is, ha elég láthatatlan,
hogy kerubiánus vagy szerafista.

Macro vs. Micro I., 2009 (rész, bronz, márvány)